

Fiskernes Standpunkt og sige, at de lide hele Uretten. Man maa jo huske, hvad der er Grundlaget for det hele, og det er den gamle Rettighed, der knytter sig til Fiskegaarden. Den kan være tvivlsom i enkelte Retninger. At det ærede Medlem for Præstø Amts 3dje Valgkres, der sagde: Vi procedere o. s. v., ensidig hævder Fiskernes Standpunkt, fortænkter jeg ikke det ærede Medlem i, men det maa dog være min Sag at sige, at her maa man se noget mere paa Sagen fra et almindeligt Synspunkt, og saa maa man virkelig erkende, at der er vanskelige Forhold derovre og har været det i mange Aar. At man en Tid har ladet det gaa, som det kunde, og at man først i 1879, da den nuværende Ejer af Fiskegaarden opgravede sin gamle Ret og søgte at hævde den, er kommen ind i vanskelige Forhold, forekommer det mig ikke, at man kan beklage sig over, thi at Manden søger at hævde sin Ret, kan man ikke fortænke ham i, og han har vist det største Besvær med at gøre det. Alle de ærede Medlemmer konkludere i, at der skal gøres noget ved denne Sag, og det er meget naturligt, at de rose en Kommissiøn, der var nedsat for nogle Aar siden, og som foreslog, at Staten skulde indløse og betale det hele og saa give Fiskeriet der frit. Ja, det var jo en overmaade nem Afgørelse, men det fortjener dog nærmere Overvejelse, om man uden videre kan ekspedere Sagen paa denne Maade. Jeg vil sige, at hvis der fra Lokalteter derovre — det er jo en bethelig Sag, der angaar en stor Mængde Menneſter, som ere knyttede til Randers By og Egnen deromkring — vises aktiv Interesse, Lyst til at sætte Sagen i Gang, og denne Interesse belægges med Bidrag, vilde det maasse være lettere for mig at komme til en saadan Ordning. Jeg har ikke noget imod at forsøge paa at komme igennem med Sagen, men jeg tør ikke love noget bestemt. Nu sige ærede Medlemmer, at det er en højst besynderlig Tilstand, thi man ved ikke ret, om man maa fiske eller ikke, og det ærede Medlem for Præstø Amts 3dje Valgkres staar endogaa, at nu er Eneretten for Hr. Ostenfeldt fuldstændig. Det er en stor Fejlstagelse. Saaledes staar Sagen jo ikke. At fordybe sig nu i de gamle Skøder og Lovbestemmelser, tror jeg ikke nytter; thi det forekommer mig, at det, der er Grundlaget for den nuværende Tilstand, er den Højesteretsdom, som blev fældet den 27de November 1887, og hvori der blev udtalt, at han, Ejeren, „maatte anses berettiget ikke blot til selv at udøve Fiskeri, navnlig ogsaa med Vaad og lignende Redstaber, i det

Bandareal, der maa betragtes som Hovedstrømmen, fra Løksagaarden til Fjordens Udmunding, men tillige isølge Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger, jfr. Lovens 5—10—44 og Forordningen 2den Januar 1740, til at fordrø dette Hovedstrømløb holdt aabent for Fiskenes Daaang til Løksagaarden, og særlig til at modsætte sig, at der i samme drives Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Aldomsf, paa en saadan Maade, eller med saadanne Redstaber, at Fiskenes Opgang til Løksagaarden derved vilde hindres eller hemmes“. Nu siger det ærede Medlem for Præstø Amts 3dje Valgkres: Det er inaden virkelig Afgørelse; man maa derefter fiske, og man maa ikke fiske, og dette er ganske rigtig; Højesteretsdommen har ikke truffet nogen endelig Afgørelse med Hensyn til Fiskeriet, men den har tillagt Ejeren af Fiskegaarden visse Rettigheder. Deraf kan følge for det første, at han kan fiske med visse Redstaber, som andre ikke kunne fiske med, og for det andet, at han kan hindre andre i at fiske til en vis Grad, dog ikke Bredfiskeri, det vil det ærede Medlem erkende. Altsaa, Højesteretsdommen afgør ikke Spørgsmaalet i sin Helhed; den afgør en enkelt Side deraf, men har ikke klaret Forholdet (Veth: Hør!) Ja, men det ærede Medlem sagde, at ved denne Dom er Ejeren bleven fuldstændig raadig over Fiskeriet, og det er ikke rigtig. Det er Ejeren af Frisenbold Fiskegaard ikke bleven, kun til en vis Grad, idet han kan formene andre at fiske, men ogsaa kun til en vis Grad. I hvilken Grad det er forment dem, afgør Dommen i og for sig ikke, og derfor kan jeg ikke fortænke Ejeren i, at han søger at faa det afgjort gennem en hel Del andre Retsager. Med Hensyn til disse Retsager siger det ærede Medlem for Præstø Amts 3dje Valgkres, at der er nægtet Appel af dem, fordi summa appellabilis ikke var til Stede, samt fri Proces. Det er mig dog ikke ganske klart, om det er bægge Dele, der er nægtet (Veth: Jo!). Men er det ikke, fordi de have været knyttede sammen? Det ærede Medlem har vel ikke ganske Sikkerhed for, at selve Appeltilladelsen vilde være bleven nægtet, hvis man havde frasældet Fordringen om fri Proces. Det kan jeg ikke have nogen Mening om, men jeg tror nok at kunne love at interessere mig for at faa disse Sager appellerede, hvis det alene er det, det drejer sig om. Det ærede Medlem flagede over, at nu gaar Ejeren af Fiskegaarden en anden Vej og anlægger Forbudsager, og dertil har Amtmanden givet ham fri Proces, og det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkres mener endog,